

[Lenger]

strejkeretten skulle indebære, at der skulle være overenskomstforhandlinger. Herom vil jeg gerne sige, at det er et spørgsmål, som vi synes der skal tages stilling til i forbindelse med fangelønsforslaget, som jo har været til første behandling her i salen, og hvori der faktisk er indbygget en ganske bestemt automatik med hensyn til disse forhold. Et af principperne er netop, at det arbejde, som fangen udfører i fængslet, skal gøre vedkommende dagpengeberettiget. Det bliver man kun ved at være medlem af en A-kasse, og vi synes i øvrigt, det ville være en udmærket idé, om de samme fanger var fagligt organiserede.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde om arbejdspligten, at han ikke ville afskaffe den, men så vidt jeg forstod, ville han indføre en arbejdsret. Det er faktisk også det, vi har ment med forslaget, så det er vi helt enige i.

Jeg synes, det var meget skuffende, at justitsministeren slet ikke omtalte beslutningsforslag nr. B 86. Det er for os noget meget centralt i diskussionen om recidivrisikoen, og der ligger en lang række principielle spørgsmål i det, fordi det netop er i forholdet til den indsatte familie, samlever, pårørende, venner og andre, man kan opleve de helt utilsigtede virkninger af en dom. Det er dem, der primært bliver uskyldigt ramt – de er i hvert fald meget sjældent skyldige selv – og samtidig sker der det, som alle ved, at når et menneske sidder i fængsel, bryder samlivet, ægteskabet, forholdet, hvad man nu har haft, meget ofte sammen, inden man kommer ud. Det er noget, der betyder utrolig meget for mulighederne for at leve på en tilfredsstillende måde bagefter. Samtidig ved vi også, at det, at man føler, at man overlader familien til nogle dårlige vilkår, at man ligesom lader familien i stikken, når man bliver indsat, er noget af det, der virkelig nager og gør ondt, og det er grunden til, at vi har betragtet dette forslag om de indsatte familier som noget meget centralt både af humane grunde og på grund af overvejelser over recidivrisikoen.

Jeg bemærkede, at hr. Torben Lund gerne ville være med til den del af forslaget, der går ud på, at ægtefællen til en indsat reelt skal betragtes som enlig forsørger. Fru Ebba Strange sagde vist ikke noget om det, men jeg går ud fra, at hun er enig, og derfor synes jeg, det havde været rart, hvis hr. Bernhard Baunsgaard ville have forholdt sig til lige

præcis det område, for problemet er meget akut. Vi har det hængende i situationer, hvor f.eks. en indsat gifter sig med en enlig, der har et barn, og i og med, at den indsatte gifter sig – hvilket der kan være mange gode grunde til og mange gode formål med, ikke mindst kriminalpolitisk – mister denne enlige mor en del af sit børnetilskud. Det er en helt konkret situation, som vi synes er meget uheldig, fordi det jo kan betyde, at den støtte, som fangen måske kunne have fået gennem det ægteskab, er noget, man overvejer økonomisk en ekstra gang. Det er jo ikke så store økonomiske muligheder, som fangen tilfører det ægteskab, og lige præcis det enkelte punkt, som jeg altså sporede at hr. Torben Lund og fru Ebba Strange ville være med til, kunne det have været rart også at få hr. Bernhard Baunsgaards holdning til.

Der er en lang række andre bemærkninger, man kunne komme med omkring forholdet til familier, men det gælder selvfølgelig på dette som på så mange andre områder, at det er lapper i forhold til den mere overordnede kriminalpolitik, som vi havde til diskussion i formiddags. Jeg er i øvrigt glad for, at det var et punkt, hvor hr. Svend Åge Petersen forholdt sig relativt positivt, og fru Inger Stilling Pedersen gjorde det også. For mig at se er et af de områder, vi må diskutere meget mere, spørgsmålet om forholdet til familien og de pårørende.

I forbindelse med beslutningsforslag nr. B 87 om sikringsmidler var hr. Svend Åge Petersen inde på spørgsmålet om, at man også skulle beskytte personalet. Der vil jeg godt bede hr. Svend Åge Petersen være opmærksom på, at vi faktisk har defineret den anvendelse af sikringsmidler, som vi synes er acceptabel til fiksering. De kan bruges for at beskytte fangen selv og andre, og her tænkes jo selvfølgelig både på den pågældende selv, på medfangerne og naturligvis på personalet, så den definition har vi med i forslaget.

Men i øvrigt har lige præcis spørgsmålet om brug af sikringsmidler i fængslerne ikke fået alt for mange kommentarer, og derfor vil jeg godt understrege, at for en indsat, der lever afsondret i forhold til andre mennesker, er det ekstra ydmygende ikke blot at blive spærret inde i et rum for sig selv, men også at blive fastspændt i det rum og ligge alene i det rum. Det er en utrolig ydmygende oplevelse. Samtidig ved vi også, at af de brække-